

364L0223

4.4.64

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

863/64

RÅDETS DIREKTIV

av den 25 februari 1964

om att uppnå etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster för verksamhet inom partihandel

(64/223/EEG)

EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 54.2 och 3 och artikel 63.2 och 3 i detta,

med beaktande av Allmänna handlingsprogrammet för upphävande av begränsningar av etableringsfriheten⁽¹⁾, särskilt avdelning IV A i detta,

med beaktande av Allmänna handlingsprogrammet för upphävande av begränsningar av rätten att tillhandahålla tjänster⁽²⁾, särskilt avdelning V C i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽³⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽⁴⁾, och

med beaktande av följande:

I de allmänna handlingsprogrammen föreskrivs att all särbehandling som grundar sig på nationalitet vad gäller rätten att etablera sig och tillhandahålla tjänster inom partihandeln skall vara upphävd före utgången av andra året av andra etappen.

Partihandel med medicinska och farmaceutiska produkter samt partihandel med kol omfattas inte av bestämmelserna i detta direktiv; i enlighet med de allmänna handlingsprogrammen skall dessa verksamhetsformer liberaliseras vid en senare tidpunkt.

Detta direktiv tillämpas inte på partihandel med giftiga eller sjukdomsalstrande produkter. Det har visat sig att det för dessa verksamhetsformer, med beaktande av medlemsstaternas gällande lagar och andra författningar, uppstår särskilda problem rörande hälso- och sjukvården.

I Allmänna handlingsprogrammen för begränsningar av etableringsfriheten föreskrivs att restriktionerna för rätten att ansluta sig till yrkes- eller handelsorganisationer skall upphävas i de fall då vederbörandes yrkesverksamhet oundvikligen medför att denna rätt utövas.

Den ställning som tillkommer anställda, vilka medföljer den som erbjuder tjänster eller utför arbete för dennes räkning, kommer att regleras genom de bestämmelser som fastställts i enlighet med artikel 48 och 49 i fördraget.

Särskilda direktiv kommer att antas som är tillämpliga på alla former av verksamhet som egenföretagare och som berör villkoren för förmånstagarnas rese- och vistelseförhållanden samt, där så krävs, direktiv om samordning av de garantier som i medlemsstaterna avkrävs bolag eller enskilda firmor till skydd för medlemsstaternas och tredje mans intressen.

Vid tillämpningen av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster skall bolag och enskilda firmor behandlas på samma sätt som fysiska personer, som är medborgare i medlemsstaterna, endast med de villkor som anges i artikel 58 och, vid behov, på det villkoret att det föreligger en faktisk och kontinuerlig anknytning till en medlemsstats näringsliv. Det får därför inte ställas några ytterligare krav för att ett bolag eller en enskild firma skall komma i åtnjutande av denna ställning, i synnerhet inte krav på särskilt tillstånd som inte också avkrävs bolag eller enskilda firmor i ifrågavarande medlemsstat för att utöva en viss bestämd ekonomisk verksamhet. En sådan likabehandling får emellertid inte hindra medlemsstaterna från att kräva, att aktiebolag i deras länder uppträder under den lagliga beteckning som används i det land där bolaget har bildats och att de uppger storleken på de tecknade aktierna i de affärshandlingar som de använder i värdlandet.

I några medlemsstater regleras dessutom partihandeln med vissa produkter genom bestämmelser om påbörjande av sådan näringsverksamhet, medan andra stater, där så krävs, kommer att införa sådana bestämmelser. Vissa övergångsåtgärder i syfte att underlätta för medborgare i andra medlemsstater att påbörja och utöva sådana former av verksamhet inom partihandeln kommer därför att bli föremål för ett särskilt direktiv.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Medlemsstaterna skall i fråga om de fysiska personer och bolag eller enskilda firmor (här nedan kallade förmånstagare) som nämns i avdelning I i de allmänna hand-

(¹) EGT nr 2, 15.1.1962, s. 36/62.

(²) EGT nr 2, 15.1.1962, s. 32/62.

(³) EGT nr 33, 4.3.1963, s. 466/63.

(⁴) EGT nr 56, 4.4.1964, s. 868/64.

lingsprogrammen för upphävande av begränsningarna av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster upphäva de begränsningar som avses i avdelning III i dessa handlingsprogram, vilka berör rätten att påbörja och utöva sådan verksamhet som närmare anges i artikel 2 i detta direktiv.

Artikel 2

1. Bestämmelserna i detta direktiv skall tillämpas på former av verksamhet som egenföretagare inom partihandeln med undantag för partihandel med medicinska och farmaceutiska produkter, med giftiga och sjukdomsalstrande produkter samt med kol (ur ISIC-grupp 611).

2. I detta direktiv avses med *partihandel* alla former av verksamhet som utövas av fysiska personer, bolag eller enskilda firmor, vilka som ett led i sin verksamhet köper produkter i eget namn och för egen räkning och återförsäljer dessa varor till andra grossister eller detaljister, för vidareförädling, för näringsverksamhet eller till storförbrukare.

Varorna kan vidareförsäljas antingen i oförändrat skick eller efter sådan förädling, behandling eller bearbetning för försäljning som är bruklig inom partihandeln.

Partihandel kan utövas i form av inrikeshandel, export, import eller transithandel.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall i synnerhet upphäva de begränsningar som

- a) hindrar förmånstagarna från att etablera sig eller tillhandahålla tjänster i värdlandet på samma villkor och med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i den staten,
- b) härrör från en förvaltningspraxis, som innebär att förmånstagarna utsätts för särbehandling jämfört med ifrågasvarande stats medborgare.

2. Till de begränsningar som skall upphävas hör i synnerhet sådana som härrör från åtgärder, vilka hindrar eller begränsar förmånstagarnas möjligheter att etablera sig eller tillhandahålla tjänster på följande sätt:

a) I Förbundsrepubliken Tyskland

— kravet att inneha ett *Reisegewerbekarte* (*Gewerbeordnung*, § 55 d av den 5 februari 1960 [*Bundesgesetzblatt* del I, s. 61, rättelse s. 92]; lagen av den 30 november 1960 [*Bundesgesetzblatt* del I, s. 871]) för att själv kunna värva kunder inom ramen för den egna affärsverksamheten,

— kravet att utländska juridiska personer som vill bedriva yrkes- eller handelsverksamhet på Tysklands territorium skall erhålla särskilt tillstånd (*Gewerbeordnung*, § 12 och *Aktiengesetz*, § 292).

b) I Belgien

— skyldigheten att inneha ett *carte professionnelle* (*arrêté royal* nr 62 av den 16 november 1939, *arrêté ministériel* av den 17 december 1945 och *arrêté ministériel* av den 11 mars 1954).

c) I Frankrike

— skyldigheten att inneha ett *carte d'identité d'étranger commerçant* (*décret-loi* av den 12 november 1938, *décret* av den 2 februari 1939, lagen av den 8 oktober 1940, lagen av den 10 april 1954, *décret* nr 59-852 av den 9 juli 1959).

d) I Luxemburg

— den begränsade giltighetstiden för tillstånd som beviljas utländska medborgare i enlighet med artikel 21 i den luxemburgska lagen av den 2 juni 1962 (*mémorial* A nr 31 av den 19 juni 1962).

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall se till att de förmånstagare som omfattas av detta direktiv har rätt att ansluta sig till yrkes- eller handelsorganisationer på samma villkor och med samma rättigheter och skyldigheter som de egna medborgarna.

2. Vid etablering skall rätten att ansluta sig till yrkes- eller handelsorganisationer medföra möjlighet att inneha uppdrag inom sådana organisationer. Dessa uppdrag kan dock förbehållas de egna medborgarna, då ifrågasvarande organisation har myndighetsutövande uppgifter i enlighet med en föreskrift eller en förordning.

3. I Luxemburg skall medlemskap i *Chambre de commerce* inte medföra rätt för förmånstagare som omfattas av detta direktiv att delta i valet av förvaltningsorgan inom denna handelskammare.

Artikel 5

Medlemsstaterna får inte ge de egna medborgarna, som beger sig till en annan medlemsstat i syfte att där utöva sådan verksamhet som avses i artikel 2, något stöd som kan snedvrída etableringsvillkoren.

Artikel 6

1. I de fall då ett värdland av de egna medborgarna, som vill påbörja någon form av verksamhet som avses i artikel 2, kräver skötsamhetsbevis och bevis om att de inte har varit försatta i konkurs eller ettdera av dessa bevis, skall den staten i fråga om medborgare i andra medlemsstater som tillräckligt bevis för detta godta utdrag ur kriminalregistret eller, om sådant intyg inte finns, motsvarande handling utfärdad av behörig rättsinstans eller förvaltningsmyndighet i utlänningens ursprungsland eller senaste hemvistland, av vilken framgår att dessa villkor är uppfyllda.

2. I de fall då det i utlänningens ursprungsland eller senaste hemvistland inte utfärdas bevis om att denne inte har varit försatt i konkurs, kan ett sådant intyg ersättas av en försäkran under ed, som vederbörande avgett inför rättsinstans eller förvaltningsmyndighet, notarius publicus eller behörig yrkes- eller handelsorganisation i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

3. Handlingar som utfärdats i överensstämmelse med punkt 1 och 2 får, när de företes, inte vara äldre än tre månader.

4. Medlemsstaterna skall inom den tid som anges i artikel 7 utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda ovannämnda handlingar och genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Artikel 7

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom sex månader efter dagen för anmälan och genast underrätta kommissionen om detta.

Artikel 8

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 25 februari 1964.

På rådets vägnar

H. FAYAT

Ordförande